

Είδα τούς στίβους, Περικλή, ρητορικών Σπαθίων,
κι' έκει' σ'τάς πύλας της Βουλής
Εκλαυσα πάλιν κουργής
έν τή μνησθήναι του σαρδού σαφών νομοσχεδίων.

"Αλλοιμονό και τρίς άλλοι!
πάει του κράτους ή Βουλή,
και τώρα' σ'τά προπύλαια, βρά Περικλή, τραγούδα:
πολλή μαυριλα' πλάκωσε, μαύρη σάν καλιακοδα.

Ποία πένθιμος ήμέραι!
και σάν πές άπ' έκει' πέρα,
γέννημα του ραχατιού,
της Βουλής θά' βρής τόν τάφο...
είμ' έμπρός του και σου γράφω
είκοσι μινές Μαρτίου.

Τώρα κόττα την κλεισμένη...
κλάψε την συχωρεμένη,
κλάψε την την κακομοίρα...
μά τί λύπη που την' πήρα!

Τι δέν μας δοκάρωσε,
κι' όμως τά' κακάρωσε,
κι' όστερ' από ξενίκια κι' όφιας γενομένης
ένταξε τά κέλα,
κι' όλοι της είπαν σέλα
της κακομοιραμένης.

Και την όστερη την όρα, πριν για πάντα βουδαή,
μέ τά προινά τάστειρα
άργουήκως τά χέρια
Ισως για να φασκελώση και για να φασκελωθή.

Κλάψε την την κακομοίρα!
μά τί λύπη που την' πήρα!
Κλάψε για την Μανταφόρα,
και σάν εισπλαγχνος συχώρε
την κυρά Μαγδαληνή,
που καθένος την βρηγεί.

Πολυέλικτος φανού
κι' Όπως για αυτήν γενού,
κι' έμπροστά' σ'τό φέρετρό της άνομήματα ληρομένη:
και τάηδόν της έκεινα μιν έσχάνης, κουφαηδόν.

Πάει πάει πλέον... όμοι
κάθε ρήτωρ άριστος...
αίωρία της ή μήμη
κι' άξιομακρίστος.

Πάνε πάνε γιατροσόφια,
και μετά τρούστους κόπους
άληθώς όπερανθρώπους
σήμερα κοιμάται φόβη.

Πάει, 'τίναξε τά κέλα
ή μεγάλη κουτοσομίλα.

που της έποχής προτρέχει...
γατών έλαφράν δε έχη.

Δέν' μπορώ να τό πιστέψω μήτ' έχω που λές άκόμα
πώς νεκράν θά την φιλήσω μέ κατάκλειστο τό στόμα.
Δέν' μπορώ να τό πιστέψω
την γλωσσού, που κελαιδαί,
έλαλον πως θά την στίψω
μέ κυπαρισσιού κλαδί.

"Ω ρήματα στωμόλα
Καρδύων δαιδών...
σιγά κι' ή Φιλοήλια,
κι' ή Πρόκνη ή χελιδόν.

Πάνε και Κορδονάκια
και Κόνθησαν' Ελραϊς,
πέτσον χελιδονάκια
μέσ' από της φουλαίς,
κι' άφίνου κουτοσυλαίς.

Τό στόμα της βοφάλις,
τό πάσων άπλησίαν,
άφου μάς εξηγοφάλις
Σαρακοστής νηστειάν.

Δέν ήθελε και πρό σπαθίων τό γόνυ της να κάμψη,
'σ'τά κρούα μάς παραίτησε,
κι' άδύγενός' χαίρετης
την όστερή της λάμψη.

Δεύτε να βρηγήσωμεν
ταύτην την άδων,
κι' άς συνεκαφήσωμεν
λόγον έπισήδειον.

Δεύτε, φίλοι πατριώται,
και μέ λύτης μορφοσών
'σ'την κακοήμητην δότι
τελευτατον δασκαμών.

Έκείνη γάρ εξέλιπε, και μέ κοιλιά γεμάτη,
μάς φώναζε: πολλάτη.

Και μετά τόν άγωνα της έβλεπον τόν Τιδάειον
έψηφιος τό δάδειον,
κι' έκραγε μ' όρει: πολλή τό τελευταίο γαίμα,
και πρόβλεπα τετλεισται, κορδίκαιε τό πνεύμα.

Του Περικλήτου μέλος εις της Βουλής τό τέλος.

Π. —

Πάσε την μακαριότητα γεραίρων
και πήρε, Φακιλή μου, να χαζέψωμε,
και γόπες κι' άποσιγάρα κατίων
και μέ τά όρσ' μας χέρια να μάς έψωμε.

Παληγόχαρτα ρητόρων διακρίνω
σάν φύλλα φθνησάρου μέσ' σ'τά δάση.

μά φάτε μήπως εδρωμε κι' εκείνο
τὸ πράγνο τὸ ταίχος τοῦ Θανάση,
ὅπου ὅτ' ἡν τελευταία συνεδρία
τοῦ ρίχτηκαν ἀδίκως οὐν ὄνηρία.

Φ.— Δὲν ἔμειν' ἕνα φῶλλον ἐξ ἐκείνου
τοῦ ταίχους τοῦ μεγάλου, τοῦ πρασίνου,
πάει κι' ἐκεῖνο, τὴρας ἀποφύλιον,
τῆς ζάχαρης τὸ μέγα μονοπάλιον,
καὶ σήμερα σαρκάζεται πικρὸς
ἐκείνος ὁ χαλκίντερος Λακρός.

Π.— Εὐρῆκα παραμύλιας μερικαῖς,
εὐρῆκα καὶ καμπόσα λουκουμάκια,
ποῦ τὰ γλεῖψ' ἕνας κι' ἄλλος Πατακῆς
γὰρ γὰ γλυκάνη πικραῖς καὶ φαριμάκια.

Φ.— Πλὴν ἄλλο σπουδαιότερον δὲν βρήκας;
Π.— Βρήκα καὶ λίγο μέλι...

Φ.— Τι μὸς λῆς;
Π.— Νομίζω πὺς τὸ γέννησαν ἡ γλώσσαις
τῶν δύο Διοσκουρίων ἢ πολλαῖς,
τοῦ Κόντε καὶ τοῦ Ράλλη τὰ φιλήματα
καὶ τόσα τῶν γλυκὰ κρυφομύληματα.

Φ.— Βρίσκω καὶ Θεσσαλῶν αὐτοκρητήρια
ὅσας σπητρίους ἔδρας τῶν πατέρων,
μὰ βρίσκω καὶ καμπόσα δηλητήρια,
πεύσταζαν ἀπὸ χεῖλην συμπεθέρων.

Π.— Ἴσοδ κι' ὅ τῆς Πυθίας ἄλλος τρίπους,
τὸ βῆμα δηλαδὴ τῆς λογοπέδης...
ἔλα γὰρ καθαρῶσαν τοὺς οὐπούς
Βουλῆς ἐκκαθαρίσεις μεγάλης.

Εἰς νέας προκοπῆς ἀνατολὴν
ἔλπιζε, Περικλέτο μου, καὶ ἄραρει,
κι' ἔλα ν' ἀποκαθάρωμεν Βουλὴν,
ποῦ θέλει τοὺς Ρωμηοὺς ν' ἀποκαθάρῃ.

Θυμάσαι κλονισμοὺς, ἀνατροπὰς;
θυμάσαι τῶν Ρωμηῶν ἐξαλυγγίσματα,
μὰ καὶ τοποποιῶν ἐπιτροπὰς
καὶ λόγους Σωματείων καὶ ψηφίσματα;

Ἀναμνήσεις τρομερῶν κι' εὐδαμνῶν ἡμερῶν.

Π.— Καὶ τῆς ἐκκαθαρίσεως ἡ ρέκυς ἡ Βουλὴ
θυμάσαι, Φασουλῆ,
πὺς ἐλιθοβολήθη
μὰ μέρ' ἀπὸ τὰ πλήθη;

Θυμάσαι, βρέ, τὸ χάλι τῆς,
καὶ τοὺς καιροὺς ἐκείνους,
πεῖθαλαν στὸ κεφάλι τῆς
στεφάνους ἀκανθίνους,

ὡς ἔτου πρὸς τὸν Στέφανον ἀνέκραξεν ὁ Στέφανος,
τὸ σφρίγος σου τὸ πλὴν οὕτῃ ἤμην ἐπέφανε.

Φ.— Θυμάσαι, Περικλέτο μου, πὺς αἰφνης ἰβουδάθη
ἐπὶ τὴν ἡπειλασε τοῦ Δαμοκλέους σπάθη;
θυμάσαι, Περικλέτο μου, ὅτῃς γλιόσση τὸν ἀγῶνα
πὺς τῆς ἐπῆσαν τὴν μιλὰ Νεράδες μὰ κερῶνα,
καὶ πὺς μὰ μέρα ξαφνικὰ τῆς μῆτηκαν στὸ ρουθούνι
καὶ τῆς μαζέψαν τὰ λουρὰ καμπόσα μὲ σπιρούτι;

Θυμάσαι, βρέ, τοὺς χαλασμοὺς
κι' ἐκείνους τοὺς παροξισμοὺς,